

δαφνάδα ἡ, Λέσβ. Χίος

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδα.

1) Ἑλαία καχεκτική, τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ καρποῦ δάφνης Λέσβ. Χίος. 2) Ἑλαία τῆς ὁποίας τὰ φύλλα ὑπέστησαν ρίκνωσιν λόγῳ ὑπερβολικοῦ καύσωνος Λέσβ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνά Χίος (Βίκ.)

δαφνάς ὁ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άς.

Εἶδος μύκητος φουμένου ἀπὸ τοῦ κορμοῦ τῆς δάφνης.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Αἰ - Γιδάνης ὁ Δαφνάς Βιθυν. (Μουδαν.)

δαφνάτος ἐπίθ. Κρήτ. Κῶς δαφνάτους Λέσβ. Λήμν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άτος.

Ἐπὶ αἰγοειδῶν, τὸ ἔχον τρίχωμα χρώματος μελανοῦ περὶ τὴν ράχιν καὶ ἐρυθροποῦ ἢ καστανοῦ περὶ τὴν κοιλίαν ἐνθ' ἄν. Συνών. δάφνης.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνάτα τά, Κεφαλλ.

δαφνένιος ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. Ρόδ. κ.ά. — Μ. Λελέκ.,

Ἐπιδόρπ., 10 δαφνένιους Ἡπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ένιος.

Ὁ ἐκ δάφνης, ὁ δάφνινος ἐνθ' ἄν.: "Εβγαλαν λόγου κὶ κατάθισαν οἱ ἀρχεῖς 'ς τοῦ ἡρώου ψ'λά 'ς τ'ν ἱκκλησιὰ τέσσαρα στιφάνια δαφνένια Κουκούλ. || Ἄσμ.

Πενκένιου εἶν' δ' ἀλέτρις σου, δαφνένιος ὁ ζυὸς του, τὰ πανωζεύγκια τοῦ ζυοῦ βασιλικοῦ κλωνάρια Ρόδ.

Πρινένιο εἶν' τ' ἀλέτρι μου, δαφνένιος ὁ ζυγὸς μου, ὡς καὶ τὸ βουκεντράκι μου βασιλικοῦ κλωνάρι Πελοπν. Τὸ ἄσμ. εἰς παραλλάγ. πολλὰ. Συνών. δάφνησιος, δάφνινος.

δαφνερός ἐπίθ. Εὐβ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ερός.

Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ.

Ὁ κατάφυτος ὑπὸ δαφνῶν τόπος.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνερό Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)

δάφνη ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) δάφν' βόρ. ἰδιώμ. δάφιν' Ἀλόνν. Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. Τῆν. γάφνη Κάρπ. (Ἐλυμπ.) δάχνη Ρόδ. ("Αγιος Ἰσίδ. κ.ά.) δάβνη Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Φιγάλ.) Ρόδ. δάμνη Εὐβ. (Κύμ. Ὁξύλιθ.) Κυπρ. δάν-νη Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Χωριὸ Ροχούδ.) δάν-νη Ἀπουλ. (Στερνατ. Τσολλῖν.) γάμνη Κύπρ. δάφνη Ἀπουλ. (Καλημ. Τσολλῖν κ.ά.) δάφλη Καλαβρ. (Μπόβ.) δάφρη Καλαβρ. (Μπόβ.) δάφ'νη Καρ. (Γέροντ.) δάφινη Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Κοριλ. Μαρτ. Τσολλῖν.) τάφινη Ἀπουλ. (Καστριν. Κοριλ.) δάφνα Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) Πόντ. (Ἰνέπ.) δάφνᾱ Πόντ. (Χαλδ.) δάφρη Καλαβρ. (Μπόβ.) δάφρη Πελοπν. (Ναύπλ.) δέφνε Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) τέφνε Καππ. (Φάρασ.) δάφνον τό, Πόντ. (Χαλδ.) δάν-νο τό, Καλαβρ. (Χωριὸ Ροχούδ.)

Τὸ ἀρχ. οὖσ. δάφνη. Ὁ τύπ. δάβνη καὶ εἰς Ζήν., Πρᾶξ. Β', στ. 237 (ἐκδ. Κ. Σάθα, 39) «ἐλπίδα εἶχα ὡς κ' ἐγὼ τῆς δάβνης τὸ στεφάνι». Οἱ τύπ. δάφνη, τάφνη δι' ἀναπτύξεως συνοδίου φθόγγου.

1) Τὸ δένδρον Δάφνη ἡ εὐγενὴς ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος (Lau-

rus nobilis Apollinis) τῆς οἰκογ. τῶν Δαφνιδῶν (Lauraceae) κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Κοριλ. Μαρτ. Στερνατ. Τσολλῖν.) Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Χωριὸ Ροχούδ.) Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Φάρασ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰνέπ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) : Βάλε θυὸ φύλλα δάφνης 'ς τὶς φακές. Στιφάδο χωρὶς δάφνη δὲ γίνεται. Τοῦ κάμαν ἓνα στεφάνι ἀπὸ δάφνη κοιν. Τοῦ βάγιου ποῦ λέν' οἱ Μακεδόνες, ἡμεῖς τοῦ λέμι δάφν' Μακεδ. (Σταυρ.) Ἡ δάφνη εἶναι καταραμένη ἀπὸ τὸ Χριστό, γιατί ἐδιάβηκε 'ς τὸ δάσος κ' ἐκρύβηκε κ' ἐφρουγάνισε ἡ δάφνη καὶ τὸν ἐπρόδωσε Κέρκ. (Κασσιόπ.) Παίν'ν νὰ μάσ'ν δάφνης οἱ νιούφες ἀπὸ χρόν' κὶ κάτ', γιὰ τὴν Κυργιακὴ τοῦν Βαγιῶν (οἱ νιούφες ἀπὸ χρόν' κὶ κάτ' = αἱ νεόνυμφοι ποῦ δὲν ἐσυμπλήρωσαν ἔτος ἀπὸ τοῦ γάμου) Ἡπ. (Δωδών.) Ὅταν ἔφταναν 'ς τὴν ἐκκλησίᾳ, ξεζαλώνονταν τὴ δάφνη καὶ στήνανε χορὸ, τὸ χορὸ τῆς δάφνης Ἡπ. (Μαργαρ.) Τὴν Κυργιακὴ τοῦν Βαγιῶν ἡ ἐκκλησίᾳ εἶν' στουλισμέν' μὲ δάφν' Ἡπ. (Ἀρτοπ.) Ἡ δάν-νη ἔχει τὰ φύδ-δα μακροῦδ-δάκια, ἔχουνσι χιάουρο καλόνε (μακροῦδ-δάκια = μακρουλάκια, χιάουρο = μυρωδιά) Χωριὸ Ροχούδ. Ἡ δάφνη ἔμ μερωδιά (ἡ δάφνη εἶναι μυρωδικὸ) Καλημ. Βάδ-δομε τ' ἄλα, λουμιά 'ς τὲς ἀλαὶ καὶ δάφινη γιὰ μερωδιά, νὰ γενοῦ καλὲ Τσολλῖν. Ὁ κόκ-κο τῆ δάφινη (ὁ κόκκος τῆς δάφνης) Καλημ. Βάλι κὶ λίγ' δάφν' 'ς τοῦ φαί σ', μαρή! Βιθυν. (Πιστικοχ.) Μὴν ἔχ'ς νὰ μ' δώξ'ς κἄνα θυὸ φύλλα δάφν' ξιρά, νὰ τὰ βάλουν'ς τοῦ στιφάδου; Ἡπ. (Κουκούλ.) Νὰ μὲ δώκ'ς θυὸ φύλλα δάφν', νὰ ρίξουν'ς τοῦ σουφλάδου! Στερελλ. (Ἀχυρ.) Μέσα ρίν'με κὶ ψίχα δάφν' γιὰ μυρουδιὰ κὶ τρίβονμι ποντὰ κρομμύδιγ' Ἡπ. (Ἀρτοπ.) Τὴ δάν-νη ἡμ' βάδ-δομε 'ς τ' ἀσκάδια (τὴ δάφνη τὴ βάλλομε στὰ ξηρὰ σῦκα, γιὰ νὰ μυρίσουν) Στερνατ. Νὰ κόψ'ς ἓνα σταβάρ' ἀπὸ δάφν', γιὰ νὰ 'νι ἀλαφρὸ (σταβάρ' = μέρος τοῦ ἀρότρου, ὁ ἱστοβοεὺς) Στερελλ. (Ἀχυρ.) Αὐτὸς οὐ λουῖρους εἶν' ἀπὸ δάφν' (λουῖρους = μακρὸ ξύλον διὰ τὸ τίναγμα ἀμυγδάλων ἢ ἐλαίων) αὐτόθ. Κάναμαν δάφνη καὶ τὴ δάναμαν (ἐνν. συγκεντρώνουμε τὰ φύλλα τῆς καὶ τὰ ἐπωλούσαμεν) Ἡπ. (Τσαμαντ.) Σκόφ' ἀπ' τὰ φύλλα τ'ς δάφν'ς σταματᾶν τοῦ αἵμα ποῦ τρέχ' ἀπ' τὴ μύτ' Ἡπ. (Ἀρτοπ.) Γιὰ νὰ καθαρίσῃ ἡ βουγάδα, βάλλομε μέσα λεμονόφ'λλα, σ'καμ'νόφ'λλα, μονρόφ'λλα καὶ δάφν', γιὰ νὰ μυρίσουν Ψαρ. Ὁ τὸ καζ-ζάνι χόχλαζε τὸ νερὸ τσαὶ τὸ ρίχτασι 'ς τὸ γοφινᾶ, ὅπου ἦτα τὰ ροῦχα τσαὶ ἐ δάφνη τσαὶ ἐ στάχτη Μεγίστ. || Ἄσμ.

Ψιλή, γλινὴ μου τσύπερη, δάφνη μου φουντωμένη, ἦν νιότη μου 'ς τὰ σέρτζα σου εἶναιμ βαρικομένη Ἀστουπ.

Ἰκεῖ 'νι οἱ δάφνης οἱ ποντᾶς κ' οἱ ποντᾶς τρ'ανταφυλλιές Μακεδ. (Δαμασκην.)

Δάφνη μου, ὁμορφο δεντρί, ποῦ 'σαι στήγ γειτονιάμ μου Κῶς.

Ἀπού 'ν τ' ἀλέτρι δου μηλιά καὶ ὁ ζυγὸς του δάφνη κ' εἶν' γαὶ τὸ βουκεδράκι δου βασιλικοῦ κλωνάρι Κρήτ.

Βάλ-λω τὴδ δάμνην ἄλετρον, τὴν ἀρολιὰν ποάριν, εἶχα τὰ ξενλορράμ-ματα χρουσᾶ, μαλαματένια Κύπρ.

Ἄν εἶν' δ' ἀλέτρις σου μηλιά, νὰ 'ν' ὁ ζ-ζυὸς σου δάβνη, νὰ 'ναιν δὸ διτσεντράτσισ σου τριανταφυλλιᾶς κλωνάρι Ρόδ.

Νὰ φέρῃ δάμνην τζαὶ ν-νερόν, νὰ 'ρτῇ νὰ λούσῃ τὸ μωρόν Κύπρ.

Ἐπλυνεν τζ' ἐξέπλυνεν | τζαὶ πά' 'ς τὲς γάμνες τ' ἀπλωσεν (ἐξ ἐπώδ.) αὐτόθ.

